BOAT Butlletí oficial de l'Arquebisbat de Tarragona

Núm. 690 18 de novembre de 2024 Pàg. 001

CARTA DOMINICAL

263. «LA CORRECCIÓ VE DEL SENYOR»

17 de novembre de 2024

Benvolgudes i benvolguts, el cristià és aquell que amb cor dòcil i amatent fa camí emmotllant-se progressivament als valors i a l'estil de viure proclamat a l'Evangeli de Jesús. Estem a les portes de l'any jubilar que, si a Déu plau, començarem a les properes festes de Nadal. En aquest camí de preparació m'ha semblat oportú dedicar algunes Cartes Dominicals a parlar-vos de la correcció fraternal. Pot ser una bona manera d'anar modelant la nostra vida a l'estil de Jesús, el Senyor, per a viure amb un cor obert al perdó i amb una ànima totalment esperançada en ell.

Hem de dir, abans de tot, que —segons la Sagrada Escriptura—, «la correcció ve del Senyor». Hem de començar, per tant, deixant-nos corregir per Déu mateix. Tan sols si s'accepta la correcció del Senyor, hom serà capaç d'obrar amb justícia i amor i, també, d'imitar la forma d'actuar de Déu en les nostres relacions amb els altres.

«Fill meu, no refusis la correcció del Senyor», afirma el llibre dels Proverbis (3,11). A l'Antic Testament, moltíssimes vegades el poble «no escolta la crida», perquè «no es deixa corregir», «no confia en el Senyor» (So 3,2). Els profetes clamen contra aquesta manera d'obrar del poble i, tot anhelant la seva renovació espiritual, posen en boca de Déu mateix el clam per aquest allunyament, en no acceptar la correcció: «Jo m'havia dit: "Almenys Jerusalem em respectarà; es deixarà corregir, i no destruiré els seus habitatges ni la castigaré, tal com havia decidit." Però, així que es lleven, es desencaminen i posen en pràctica tots els seus mals propòsits» (So 3,7). És coneguda la paràbola del profeta Osees que dibuixa amb el seu casament amb una dona de mala vida, de la qual té tres fills, els quals assenyalen el progressiu allunyament de Déu per part del poble d'Israel. L'afirmació clau és: «No hi ha veritat ni amor, no hi ha coneixement de Déu» (Os 4,1), perquè no hi ha fidelitat a l'Aliança. El coneixement de Déu equival a complir els manaments. Però en aquest poble «no hi ha coneixement de Déu» perquè no hi ha el mínim de misericòrdia i de fidelitat que facin el terreny fèrtil d'on pugui brollar el compliment de l'Aliança. No sols no hi ha misericòrdia, sinó que manca un mínim de context ètic que pugui estar en sintonia amb el coneixement, i en el qual s'hi pogués arrelar. «El que jo vull és amor i no sacrificis, coneixement de Déu i no holocaustos», afirma el Senyor en boca del profeta (Os 6,6). D'aquí que s'indiqui també que Déu obra amb severitat perquè vol corregir i redreçar la situació: «Déu els va provar amb foc per escrutar els seus cors. I a nosaltres, tampoc no ens vol castigar. Quan el Senyor assota els qui s'acosten a ell, ho fa per corregir-los» (Jdt 8,27). El mateix llibre dels Macabeus indica que les «calamitats» i les «persecucions han servit per a corregir el nostre poble,

no pas per a destruir-lo» (2Ma 6,12), i això perquè «nostre Senyor, que és el Déu viu, està irritat momentàniament contra nosaltres, […] vol corregir-nos i educar-nos, però es tornarà a reconciliar amb nosaltres, els seus servents» (2Ma 7,33). Amb un to més suau, el llibre de la Saviesa indica que la «simple correcció» del Senyor és «inspirada per l'amor» (Sv 11,9), i que «després de corregir-los amb moderació, Déu els donarà una felicitat immensa, perquè els ha posat a prova i els ha trobat dignes d'ell» (Sv 3,5).

Ben vostre,

† Joan Planellas i Barnosell
Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat